

er ensbetydende med 15 Øre paa et 8 Punds Rugbrød, vilde være i Overensstemmelse med de Stigninger, der har fundet Sted i de sidste 2 Aar. Imidlertid er det ikke foreslaaet her ud fra den Opfattelse, at Efteraaret er et uheldigt Tidspunkt for en saadan Stignings Indtræden. Vi har, som jeg berørte, Dyrtid nu, vi har den for alle Levnedsmidler og maaske i endnu højere Grad for alle andre Livsfornødenheder, og hvis vi ønsker, at ganske særlig Rugbrødet skal holdes paa en overkommelig Pris, saa overkommelig, at vi kan gaa ud fra, at alle kan skaffe sig, hvad der er nødvendigt, vil det være rigtigere at lade denne Stigning — hvis man anser en saadan for nødvendig — ske, ikke lige foran Vinteren, men i Foraaret, naar Arbejdsfortjenesten er steget og de høje Brændselsudgifter ikke spænder saa haardt paa de smaa Budgetter.

Derfor foreslaas det, at Rugprisen, 15 Kr., bibeholdes til 1. April, men at Prisen derefter forhøjes med 10 Kr. pr. Tønde Rug, svarende til 30 Øre for et 8 Punds Rugbrød for den tilbageværende Del af Høstaaret. Idet der nu er 7 Vintermaaneder, inden Forhøjelsen indtræder, og der saaledes kun bliver 5 Maaneder med denne Forhøjelse, vil ærede Medlemmer forstaa, at Gennemsnittet af Forhøjelsen for Aaret ikke bliver fuldt ud 5 Kr. pr. Td. Rug, men $4\frac{1}{6}$ Kr., saaledes at Gennemsnitsprisen for Aaret vil komme op paa $19\frac{1}{6}$ Kr. eller omtrent det samme, som den var oppe paa i Krigsaaret 1917—18.

Ærede Medlemmer vil bemærke, at Lovforslaget med Hensyn til Forbrugerprisen kun angiver Tallene for selve Rugen ved Aflevering fra Statslager til Mølle. Det er hermed Hensigten — og det er altsaa det, der er bragt i Forslag —, at hvad der iøvrigt maatteske af Stigninger paa Grund af Fremstillingsudgifter, Brændselsudgifter, Arbejdsløn o. s. v., uden videre lægges paa Forbrugernes Pris. Statens Opgave indskrænkes til Fastsættelse af en bestemt Pris paa Rugen ved Udlevering fra Statslager til Mølle.

For Hvedens Vedkommende er Forholdet det modsatte. I indeværende Aar har vi foretaget en Forhøjelse af Hvedepriisen, saaledes at naar Hveden har været betalt til Landmændene med 30 Kr. pr. Tønde, har man fra Statslager til Mølle taget 44 Kr. 20 Øre, saaledes at der i Virkeligheden har været lagt en Formalingsafgift paa Hveden af 14 Kr. 20 Øre, hvad der har givet en betydelig Indtægt for indeværende Høstaar. Begrundelsen for denne Stigning er den, at Hveden, selv om vi nødvendig vil

undvære den, dog i højere Grad har Karakteren af Luksus, ikke i den Grad er uundværlig som Rugbrødet, og at man sidste Aar ansaa 44 Kr., som jeg nævnte, for en Pris, der ikke naaede Verdensmarkedets Pris, men dog naaede tæt op derimod. Paa samme Maade mener jeg, at 60 Kr. i Aar er en Pris, der ikke naar Verdensmarkedets Pris paa Hvede, men ligger tæt op derimod, og jeg mener, at det er berettiget, at man tager denne forøgede Pris, altsaa en Forøgelse af Prisen paa Hvede fra 44 til 60 Kr., for at man derved kan vinde Midler til at nedsætte Prisen paa Rugbrødet saa stærkt, som der her er Tale om. Ærede Medlemmer vil se, at der her er en Lighed med Sukkerordningen, som blev vedtaget i Sommer, hvorefter der er en betydelig forhøjet Pris for Industrisukker, for at man ved Hjælp deraf kan nedsætte Prisen paa Husholdningsukkeret saa meget mere.

Jeg skal saa forlade Omtalen af Brødkorn og gaa over til at omtale et Omraade, hvorom der maaske nok vil være delte Meninger, men hvor jeg dog haaber, vi maa kunne mødes i et fælles Standpunkt. Det drejer sig om Stillingen overfor Vaarsæd, Byg og Havre. Hidtil har Forholdet været det, at man samtidig med, at der har været Forbud mod Udførsel af Hvede og Rug, har ment det nødvendigt at opretholde Forbudet mod Udførsel af Byg, Havre og Blandsæd. Lad mig straks sige, jeg mener, at det fremdeles er nødvendigt, at Forbudet mod Udførsel af Byg og Havre opretholdes ogsaa i det kommende Høstaar. Hvis vi er enige om, at der skal være Forbud mod Udførsel af Hvede og Rug, og at der skal fastsættes en Pris i Lighed med den her foreslaaede, som giver fuld Erstatning til Landmændene, tror jeg, at vi ogsaa maa være enige om, at saa gaar det ikke an at tillade Udførsel af Byg og Havre, thi straks naar saadan Tilladelse gives, vil Byg og Havre være oppe paa en Pris af i Øjeblikket maaske 55, senere paa Vinteren maaske 60 Kr., medens vi holder Rug og Hvede nede paa en Pris af, som her nævnt, 43—44 Kr. Hvis vi altsaa er enige om, at der maa foretages dette kunstige Indgreb, Forbud mod Udførsel af Hvede og Rug, og Landbrugerne, som i 6 Aar har erklæret sig villige til at afstaa fra Konjunkturfortjenesten ved Udførsel af Rug og Hvede, stadig er villige dertil, saa maa vi ogsaa være enige om, at det samme maa gælde for Byg og Havre; ellers vil man faa et urimeligt Forhold frem, et Forhold, som maaske vil blive uheldigere, end det nogen Sinde har været, skønt det i og for sig er uheldigt nok, at Havre og Byg